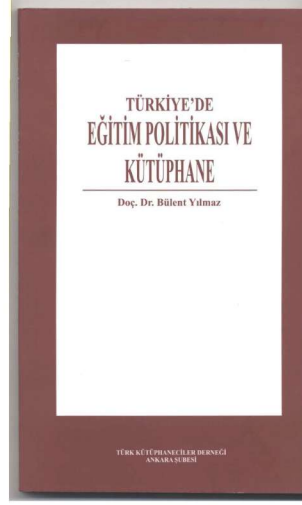

BİLGİ VE BELGE YÖNETİMİ ALANINDA YAYINLAR

Hasan S. Keseroğlu

Bülent Yılmaz, **Türkiye’de eğitim politikası ve kütüphane**. Ankara: Türk Kütüphaneciler Derneği Ankara Şubesi, 2004. 211 s. Kaynakça: s.205-211.

Türk kütüphaneciliği, Türkiye’de pek çok disiplinde yaşandığı gibi toplum içinde istenilen yere bir türlü gelememiş, hak ettiği ilgiyi ayrıksı birkaç örnek dışında pek görememiştir. Kütüphaneciliğin ilerlemesinde en büyük engel, en büyük darbe; ne yazık ki kütüphane kurmak, kütüphaneyi işletmek isteyen yöneticilerden gelmiş ya da gelmektedir. Bu kişiler bakan, genel müdür, şirketin yöneticisi, okulun müdürü, fakültenin dekanı ya da üniversitenin rektörü olabilmektedir. Bunun temelinde de toplumumuzda herkesin biraz mimar, biraz inşaat mühendisti, biraz bilgisayar uzmanı vb. olması gibi hemen herkesin kütüphanecilikten anlaması yatmaktadır!. Başka bir deyişle uzmanlık alanlarına henüz saygı gösterir bir konuma gelemeyişimizi, profesyonelliği gerçek anlamda yaşayamayışımızla açıklayabiliriz.. Çünkü kendi alanına, kendi yaptığı işe gerçekten saygı duyan, duyabilen bir kişi başka uzmanlık alanlarına da aynı saygıyı duymayı becerebilecek kişidir.

Türkiye’de kimi disiplinlere önyargılı ve olumsuz bakışın bir nedeni de kütüphane ve bilgi belge merkezlerinin gerçek işlevlerini yaşayacak örnek kütüphane ve bilgi belge merkezlerinden yoksun oluşudur, diyebiliriz. Kütüphaneler dünyanın en eski çok amaçlı kurumlarından birisi olmuştur. Bu amaçlar (kütüphaneler sanıldığı gibi yalnız, kitapların raflara dizilip, onların okunduğu yerle sınırlı değildir) kültürel, eğitseldir, bilgiye dayalıdır, serbest zamanları eğlendirip/eğiterek destekleme yönündedir, kişinin kendi kendini gerçekleştirme, geliştirme, yaşamboyu öğrenimini sürdürmesini yüreklendirici yöndedir. Kütüphaneler, bilgi belge merkezleri kurumların, kuruluşların olduğu kadar, kentlerin ulusların da belleğidir.

Türk kütüphaneciliği konusunda bugün altı üniversitemizde Bilgi ve Belge Yönetimi Bölümü bulunmakta, bunlardan dördünde yüksekisans, doktora eğitimi verilmektedir. İşte bunlardan Hacettepe Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Bilgi ve Belge Yönetimi Bölümü

yanında Türk kütüphaneciliğinin de en üretken akademisyenlerinden birisi olan Sayın prof. Dr. Bülent Yılmaz'ın 2004 yılında hazırladığı birçok kitaptan biri de **Türkiye’de Eğitim Politikası ve Kütüphane** başlıklı çalışmasıdır. Türk Kütüphaneciler Derneği Ankara Şubesi'nin yayımladığı çalışmanın temel amacı, *“Türkiye’deki eğitim politikasının kütüphane ögesine ilişkin yaklaşımını/kavrayışını ortaya koymak”*(s.15) biçiminde belirlenmiş; varsayımı ise, *“ ‘Türk eğitim politikasında kütüphane olgusu doğru ve yeterli bir biçimde algılanamamakta, bu konuda bir kavrayış/tutum sorunu bulunmaktadır’* biçiminde geliştirilmiştir.”(s.15)

Prof. Yılmaz, yapıtı dört bölümde ele almaktadır. Birinci bölümde, çalışmanın temel kavramları “politika”, “eğitim”, “eğitimin amaçları”, “eğitim politikası” ve bu kavramlara ilişkin özelliklerin açıklamaları yer almaktadır. Eğitimi, “bireylerin toplumsallaşmaları (toplum yaşayışında yerlerini almaları) için gerekli bilgi, beceri ve anlayışları elde etmelerine yardım etme süreci” biçiminde tanımlayan bakışta; eğitim politikaları, “ulusal, akılcı, gerçekçi, bilimsel, sürekli, fırsat eşitliği yaratıcı, bütünsel, tutarlı, çağdaş, demokratik, laik ve devlet politikası niteliklerine sahip olması gerekmektedir” denilmektedir. Türk eğitim sisteminin neden istenilen düzeyde olmadığı/olmadığı sorusunun karşılığını; bir eğitim politikası oluşturamamış olmasında görebiliriz.

Yapıtın adındaki *eğitim* kavramı yalnız okullardaki eğitimi, resmi eğitimi çağrıştırmaması gerekiyor. Yapıttaki eğitim, Türkiye açısından Milli Eğitim Bakanlığı'nın eğitim ve politikaları ile sınırlı değil. Bütün kütüphane türlerini ilgilendirecek şemsiyelerden biri olarak eğitim ele alınıyor. Bu özelliğin gerek bu yapıta yaklaşım, gerek yapıtı doğru anlamak açısından önemli görülmektedir..

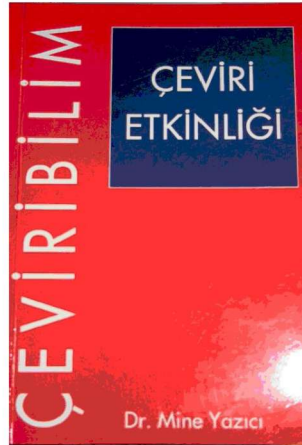
Nitekim ikinci bölümde “Eğitim Politikası ve Kütüphane” ilişkisi üzerinde durulurken; yazar, *“Eğitim politikası-Kütüphane ilişkisi çerçevesinde, genelde akla ilk gelen okul kütüphaneleridir. Oysa, eğitim dediğimiz sürecin yaşamboyu sürdüğü, çeşitli adlar altında, çeşitli biçimlerde ve çeşitli araçlarla gerçekleştiği bilinmektedir. Dolayısıyla eğitim politikasına konu olan kütüphane türü yalnızca okul kütüphanesi değil, bunun yanı sıra, çocuk, halk, araştırma, ulusal kütüphane türleri gibi diğer kütüphanelerdir. Diğer bir deyişle, eğitim – okul kütüphanesi ilişkisi ile sınırlandırılabilir bir ilişki olarak görülmemelidir.”*(s.75)demektedir. Bu yaklaşım bize, bütün kütüphane türlerinin eğitimle ilişkisinin bulunduğunu; çok amaçlı kurum örneklerinin en eskilerinden birisi sayılan kütüphanenin amaçlarından birinin de “eğitim” olduğunu göstermektedir. Kütüphane bir eğitim kurumu değil ama eğitimin en temel, olmazsa olmaz desteklerinden birisidir.

Prof. Yılmaz, bu bölümde, kütüphanenin eğitim bir parçası olduğunu, eğitimdeki verimliliğin de kütüphaneleri de eğitim politikasına katılmasıyla olanaklı olacağını belirtmektedir.

Üçüncü bölüm, “Türkiye’de Eğitim Politikası ve Kütüphane” başlığı altında ele alınmaktadır. İlk iki bölümde kuramsal olarak ele alınan yaklaşım, bu bölümde, Türkiye ulusal eğitim sistemi ve ulusal eğitim politikası Cumhuriyet dönemi; 1923-1938 Dönemi; 1938-1950 Dönemi; 1950-1960 Dönemi; 1960-1980 Dönemi; 1980 Sonrası Dönem biçiminde beş ana başlık altında irdelenmektedir.

Bu dönemler ele alınırken 1982 Anayasası, eğitime ilişkin yasalar, yönetmelikler, 8 Beş Yıllık Kalkınma Planı, ‘Avrupa Birliği Müktesabatinin Üstlenilmesine ilişkin Türkiye Ulusal Programı’, hükümet programları, siyasal parti programları, Milli Eğitim Şuraları’nda eğitim politikası ve kütüphane olgusu ayrıntılı bir biçimde irdelenmektedir. Bu bölümde yazar, ayrıntılı bir biçimde ele aldığı konular sonucunda: “ Türkiye’de Ulusal Eğitim Sisteminde bürokratik hantallık ve yetersizlikler olduğu söylenebilir.” yaklaşımını, “*Cumhuriyet dönemi Türk eğitim anlayışı, uygulama ve politikalarının, özellikle Atatürk’ten sonra, genelde dönemsel özellikler gösterdiği ve süreklilik taşımadığı, döneminin toplumsal, ekonomik, politik vb. etkenlerine bağlı olarak değişebildiği, tepkisel nitelikler taşıdığı, siyasal etkilenmelere açık olduğu, planlı bir gelişim göstermediği ve çağdaş nitelikleri yakalamada yetersiz kaldığı anlaşılmaktadır.*” (s.187) . Yazar, üçüncü bölümün son tümcesinde yukarıda belirtilen alanlardaki irdelemelerinin ardından belki de toplumsal utanç duymamız gereken bir sonucu ulaşılmaktadır: “ *Kütüphane olgusu Türk Eğitim Politikasında uygulamaya yönelik gereksinimleri karşılamak için hazırlanan yönetmelik düzeyinde değerlendirilmektedir. Diğer bir deyişle, Türk Eğitim Politikası, kütüphaneyi, yalnızca bir uygulama ögesi olarak görmekte, eğitim anlayışının/sisteminin organik bir parçası niteliği ile algılamamaktadır.*” (s.188)

Belirli bir yöntem ve teknikle kurgulanan, yazılan her tümcenin dayanağını birincil kaynaklarda karşılayan, bu değerli araştırmaya bize kazandıran Sayın Bülent Yılmaz’a eğitimle ilgilenen herkesin teşekkür borcu olacağını düşünüyorum. Okuma Alışkanlığı, Halk kütüphaneleri ardından Türkiye’de Eğitim Politikası ve Kütüphane başlıklı yapıtıyla önemli çalışmalar yapan Prof. Yılmaz’ın böyle uzun soluklu araştırmalarıyla bizi aydınlatıp, önümüze açacağı inancımı gurur duyarak belirtmek istiyorum.

Mine YAZICI, **Çeviri etkinliği : disiplinler arasında çeviriye bakış**. İstanbul: Multilingual, 2004. 254 s.

Bilgi ve Belge Araştırmaları dergisinde, adı “çeviri” konusunda gibi izlenim veren bir yapıtı tanıtmaya kalkışmak ilkin şaşırtıcı gelebilir. Bu şaşkınlığı atmak için, yapıtın

Disiplinlerarası Bilim Olarak Çeviribilim ve Kütüphane Bilimi İlişkisi başlıklı bir doktora tezi olarak hazırlandığını belirtmem gerekir.

Doç. Dr. Mine Yazıcı, İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi İngilizce Mütercim Tercümanlık Anabilim dalında öğretim üyesidir. Dr. Yazıcı'nın **Çeviribilime Giriş** (İÜ Edebiyat Fakültesi, 2001) adlı kitabı, 2005 başında yayımlanan (**Çeviribilimin Temel kavram ve Kuramları**. İstanbul: Multilingual, 215 s.) ile yayına hazırladığı Babası Tahsin Yazıcı'nın **Makaleler** adlı kitabı (İstanbul: Multilingual, 2005) bulunmaktadır. Değişik bir söyleyişle Dr. Yazıcı, oldukça verimli ve üretken bir öğretim üyesidir.

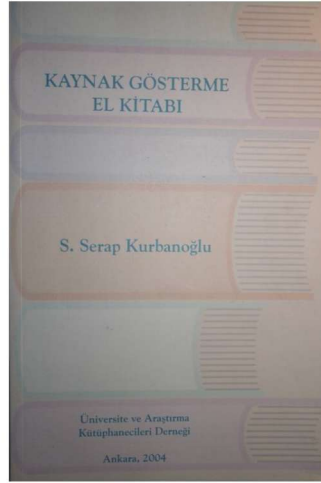
Çeviri tarihinin bilim tarihi ile birlikte değerlendirildiğini; İskenderiye, İslamiyet, Rönesans, Aydınlanma dönemlerinin çeviri etkinlikleriyle kişiliklerini kazandığını, düşüncelerin gerçekçilik kimliğine bürünüp, toplumsal işlevini yerine getirdiğini; özellikle de başka dillerde oluşturulan bilginin çeviri kanalıyla ana dilde okuma olanağı sağlandığını hepimiz biliyoruz. Çeviri etkinliğinin kütüphanelerle ilişkisi açısından irdeleyen önemli ve güzel bir araştırma yayımlanmıştır. Bilgi ve belge yönetimi alanının bir boşluğu dolduracak nitelikte önemli bir kaynağa sahip olduğumuzu düşünüyorum.

Çeviri etkinliği adlı yapıt dört bölümden oluşuyor. İlk bölüm adından da anlaşılacağı gibi, "Disiplinlerarası Bilim Olarak Çeviribilim ve Kütüphane Bilimi İlişkisinin Kavramsal ve Tarihsel Gelişimi" başlığını taşımaktadır. Bu bölümde çeviribilim ile kütüphane bilimi kuramsal ve kavramsal yaklaşımla ele alınırken; eski ve ortaçağlarda kütüphane ve çeviri etkinliği birlikte irdelenmektedir.

İkinci bölüm, *Osmanlılarda çeviri etkinliği ve kütüphaneler*, üçüncü bölümde, *Tanzimat'tan Cumhuriyet'e çeviri etkinliği ve kütüphane ilişkisi*; bilgi üretimi, çeviri etkinliği ve kütüphaneler açısından ayrıntılı olarak değerlendirilmektedir.

Türk kütüphaneciliğine apayrı bir yaklaşımla bakan son bölümde ise, Disiplinlerarası iletişim olarak kütüphane bilimi ve çeviribilim ilişkisinin çeviri ve telif yayınlarda yansması; kütüphanecilik alanındaki 1980-2000 yılları arasında çevrilip yayımlanmış yazı ve kitapların "bibliyometrik atıf analizi", bu çevirilerin hangi telif yayınlarda yer aldığı, kütüphanecilik alanındaki çeviri yayınların bilgi üretimi konusunda ne derecede etkili olduğu sayılarla gösterilmektedir.

Araştırma Türkiye'de bilgi ve belge yönetimi alanında yapılan çevirilerin özellikleri, dilleri, etkileri ve kullandıkları kaynaklar açısından da bilgi üretimine katkılarını belirli bir yöntemde sunulmaktadır. Kitap, bilgi ve belge yönetimi alanında çalışanların okunması gerekli bir kaynak kitap özelliği taşımaktadır, diyebilirim. .

A. Serap Kurbanoglu, **Kaynak gösterme elkitabı**. Ankara: Üniversite ve Araştırma Kütüphanecileri Derneği, 2004.XIII, 176 s.

Yapıtın adı ile yapıtın içeriğini karşılaştırdıkta; yazarın, biraz fazla alçakgönüllü bir tutum sergilendiğini gözlemliyoruz. Çünkü yapıtın adı “kaynak gösterme”, biz Bilgi ve Belge Yönetimi (Kütüphanecilik) Bölümleri için kolay anlaşılır bir özellik taşıyor. Başka alanlarda araştırma yapan pek çok kişi için yapıtın içeriği ve amacı çok kolay anlaşılacaktır, kanısı taşıyorum. Örneğin, “Kaynakça ve Dipnot Gösterme Elkitabı” “Kaynakça ve Dipnot Verme Kılavuzu” gibi bir ad; bizim alan dışında da bu önemli çalışmaya ilgiyi arttırabilecektir. Kuşkusuz, yayınevinin dağıtımını da burada önemli bir özellik taşıyacaktır. Nitekim, yapıtın sonunda yer alan, Kaynakça’da (s.159-164), yapıt adları belirli bir alandaki “araştırmacı”, “yazar”a yöneliklik ve “yazma” eylemine kaynaklık, kılavuzluk özelliği ile donanımlı görünmemekte, hemen her alanı kapsar bir özellikte yazılmaktadır.

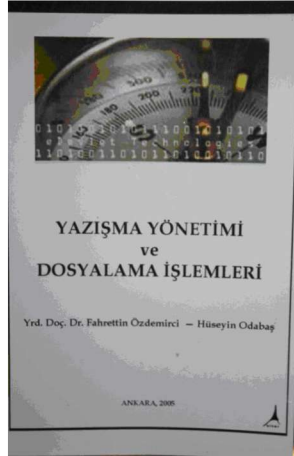
Yazar amacını, “ Yapılan çalışmada kullanılan kaynaklar nerede ve nasıl gösterilecek; kaynaklarla ilgili ne kadar bilgi, ne şekilde sunulacak; hangi bilginin hangi kaynaktan aktarıldığı okuyucuya nasıl iletilecek? Bu kitap, bu sorulara yanıt arayanlara yardımcı olmak amacıyla hazırlanmıştır.” (s.1) biçiminde belirlemektedir.

Beş bölümden oluşan yapıt, birinci bölümde, kısaca “Bilgi Hırsızlığı” üstüne açıklamalar ardından “Kaynak Gösterme” konusundaki yaklaşımlar ve kaynak gösterme biçimleri tanıtılmakta; ikinci bölümde, “tek yazar”, “çok yazar”lı gerçek kişiler, “tüzel kişiler”, “editör”, “yazarı olmayan”, “çeviri” ve çok ciltli yapıt örnekleri kitap, makale, gazete, kitap tanıtım, danışma kaynakları, rapor, tez gibi kaynaklar ele alınarak örnekleriyle gösterilmektedir. Bu yazılı, basılı yapıtlar dışında “elektronik Kaynaklar”ın ele alınarak örneklendirildiği ikinci bölüm, aynı zamanda yapıtın ağırlıklı ve ana bölümünü oluşturmaktadır. Gösterilen kaynaklarda APA (American Psychological Assosiation) ile MLA (Modern Language Association) biçimleri kullanılmıştır.

Çalışmanın 3'üncü bölümü, "Gönderme Yapmak" başlığı taşımaktadır. Burada, yazar, özgün metinden yapılan "aktarma"nın Kaynakça'ya yönlendirilişini vermekte; 4'üncü bölümü "Alıntı Yapmak" başlığı altında da benzer bir uygulamayı sürdürmektedir.

Çalışmada, "alıntı" ile "aktarma" tek işlemi karşılıymuş gibi algılanılmaktadır: "Başkalarının fikirleri iki şekilde aktarılabilir. Birincisinde orijinal ifade hiç değiştirilmez. Diğerinde ise orijinal ifade değiştirilerek aktarma yapılır" (s.4) denilirken; 4'üncü bölüm girişinde de, "alıntı bir kaynaktan değiştirme yapılanmadan aktarmadır." (s.138) biçiminde açıklama yapılmaktadır. Daha sonraki örneklilerde de hem "alıntı", hem de "aktarma" alıntı biçiminde örneklendirilmektedir. Nitekim, Dizin'de de "aktarma bkz. Alıntı" biçiminde verilmektedir.

Hemen her alanda araştırmacıların rahatlıkla kullanılabileceği bir kaynak kitap Yazar, yapılan bilimsel çalışmalarda yararlanılan yapıtların dipnot ve kaynakçada gösterilmesinde izlenmesi gereken yolları örneklerle göstermesidir. Bir başka özelliği ise, çalışmanın Birinci Bölümünde, konusunda verilen kısa ama öz bilgidir.

Fahrettin Özdemirci ve Hüseyin Odabaş, Yazışma yönetimi ve dosyalama işlemleri. Ankara: Alter Yayıncılık, 2005, x,203 s.

Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi Bilgi ve Belge Yönetimi öğretim elemları Sayın Fahrettin Özdemirci ile Sayın Hüseyin Odabaş'ın ortaklaşa hazırladıkları bir kitap. Amacı, kurum kuruluşlarda üretilen formlar, talimatlar ve raporlar dışındaki yazışmaların denetimi, üretimlerinden arşivlenme sürelerine kadar olan bütün süreç; 2004 yılında yürürlüğe giren "Resmi Yazışmalarda Uygulanacak Usul ve Esaslar Hakkında Yönetmelik" çerçevesinde yazışmalar örneklerle açıklanıp, ulusal düzeyde denetimin sağlanması önerileri ve dosyalama sistem ve işlemleri ile belirlenip, sınırlandırılmıştır.

Çalışma sekiz bölümden oluşmaktadır:

1.Bölüm: "<Yazışma yönetimi> bir kurum ve kuruluşun yasal yükümlülükleri ve işlemleri sonucunda üretilen her türlü belgenin üretiminden itibaren güncel oldukları tüm evrelerde bunların yönetimini içeren bir çalışma alanı ve disiplin olan <belge yönetimi>nin önemli

bir ögesini oluşturmaktadır.”(s.1). Buna göre Yazışma Yönetimi, yazışmaların üretim-dolaşımı, erişim-kullanımı, depolama-koruması ve değerlendirme-düzenlemesi başlıkları altında ele alınmaktadır,

2.Bölüm.Kurum ve Kuruluşlarda Yazılı İletişim.İletişim. İletişim kanallarının olmazsa olmazları: Kaynak, mesaj (ileti), alıcı, haberleşme kanalı ve haberleşme araçları başlığı altında ele alınmış; ardından yazılı iletişim, kurum ve kuruluşlarda iletişim aracı olarak yazışmalar ve özellikleri belirlenmiştir. Arşivlerle olan ilişkisi, belgelerin “üretim aşaması” (s.46) olarak vurgulanmış; belge yönetimi dört evre içinde değerlendirilmesi öne çıkarılmıştır: üretim, yönetsel kullanım, yarı güncel ve güncel olmayan depolama, depolama, ayıklama, imha ve son düzenleme.

3. Bölüm. Yazılı Anlatım. İyi bir yazıda bulunması gereken özellikler ve yazım kuralları ve anlatıma ilişkin yapılan bozukluklar ele alınmıştır.

4. Bölüm. Yazışma Kuralları. Bu bölüm Türkiye’deki uygulamalara bağlı ve örneklerle ayrıntılı olarak ele alınıp irdelenmek; son kısımda ise, yazışma kurallarındaki standartlara yer verilmektedir.

5.Bölüm. Elektronik Belgeler ve Yazışmalar, başlığı altında elektronik belgelerin özellikleri, elektronik ortamda yapılan yazışmalar ve bu yazışmaların arşivleme konusu açıklanmaktadır.

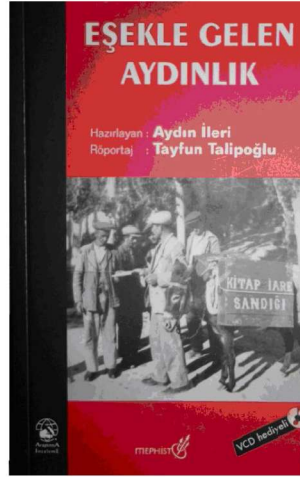
6. Bölüm. Dosyalama İşlemleri. Bir kurum kuruluşta dosyalama işlemlerine başlamadan yapılması gereken analiz çalışmaları, sistem, yöntem, sakalama, depolama, kullanım, erişim, değerlendirme, ayıklama, imha planları ve yöntemleri ele alınmaktadır.

7. Bölüm. Dosyalama Sistemleri’nin temel öğeleri, sınıflama ve kodlama altında ele alınıp tartışılırken, dosyalama sisteminin yapısı ve özellikleri de açıklanmaktadır.

Son bölümde ise, “Dosyalama Düzenleme Yöntemleri” Alfabetik, numerek, konusal, coğrafi, tarihsel ve karma dosya düzenleme yöntemleri altında tartışılmaktadır.

Çalışmanın başında belirtildiği gibi, yapıt, “kurum ve kuruluşlarda belge üretiminde önemli bir yere sahip olan yazışmaları yapanlara hem belge üretiminde hem de düzenli bir biçimde dosyalamada izleyecekleri yolu göstermek”tedir.

Gerek kurum kuruluşların temel sorunu olan yazılı, basılı, elektronik ortamda üretilmiş olan yazışmalara kılavuzluğu, gerek Bilgi ve Belge yönetimi öğrencileri için anlamlı bir kaynak kitap özelliği taşıması çalışmanın önemini arttırmaktadır., Türkiye açısından ciddi bir boşluğu değerlendirip dolduran yazarları içtenlikle kutlarım.

Aydın İleri – Tayfun Talipoğlu, Eşekle gelen aydınlık (Mustafa Güzelgöz). İstanbul: Mephisto, 2006. 191 s. : res. + 1 vcd.

Türk kütüphaneciliğinin en “popüler” kişisi sanırım Mustafa Güzelgöz’dür. Yapılan basılı ve yazılı medyanın ilgisi, üzerine yazılan mesleki kitaplar; özellikle de “Roman” (Eşekli Kütüphaneci) ve aldığı ödüller, O’nu haklı olarak öne çıkarmaktadır da.

Elimizdeki kitap Aydın İleri ile Tayfun Talipoğlu tarafından hazırlanmış, derleme bir kitap. Kitabın bir başka özelliği (aynı zamanda Talipoğlu’nun katkısı) ekinde Mustafa Güzelgöz ile görüşme içeren bir VCD’nin bulunmasıdır.

Yapıt Aydın İleri’nin Türkiye’de gezici kütüphane düşünce ve hizmetinin başlaması, M. Güzelgöz’ün Ürgüp ve çevresinde yaptıklarını anlatmasıyla başlıyor. T. Talipoğlu’nun “Bam Teli Bir Yol Hikayesi : Eşekli Kütüphaneci” başlığı altında görüşmelerin çözümlemesini içeriyor.

Ardından da çok değişik kişilerin M. Güzelgöz ve gezici (Eşekli) kütüphane konusunda yazıları yer alıyor: Rifat Ilgaz, Hasan S. Keseroğlu, Ayşegül Utku Günaydın, Şükrü Türkeş, Mehmet Murata, Mustafa Mert, Doğan Hızlan, Hulki Cevizoğlu, Bertan Onaran, Altan Ayanoğlu, Cumhuriyet Aydın, Bülent Tütmez-Görüş, Erdal Atıcı, Aykut Arıkan, Tayfun Gülle, Ahmet Yahşi, Şaban Beyazpınar, Naci İşler.

Yapıtın sonunda Fakir Baykurt, Aziz Berker, Tayfun Talipoğlu ve Aydın İleri’nin kısa yaşamöyküsü bilgileri yer almaktadır.

Derleme bir özellik taşıyan kitap, sınırlı meslek yayınevleri dışarı çıkıp, kütüphanenin toplum üzerindeki etkisini çarpıcı örnekliği ile ortaya koyması açısından önemli. Mustafa Güzelgöz’ün yapıp etmelerinin, yaratıcı kişiliğinin daha ileri taşınması açısından anlamlı bir çalışma.

